

Kresťan je človek, ktorý nehreší – čo je hriech? – čo znamená nehrešiť? – aké sú Božie skutky?

Ján vo svojom liste píše: „*Ak hovoríme, že nemáme hriech, klameme sami seba a nie je v nás pravda.*”⁹ *Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej nepravosti.*”¹⁰ *Ak hovoríme, že sme nezahrešili, jeho robíme luhárom a nie je v nás jeho slovo. ... Každý, kto pácha hriech, pácha aj bezprávie, lebo hriech je bezprávie.*”⁵ *A viete, že on sa zjavil, aby sňal hriechy, a v ňom hriechu niet.*”⁶ *Kto ostáva v ňom, nehreší; kto hreší, ten ho nevidel, ani nepoznal.“* (1 Jn 1,8-10; 3,4-6 SSV)

Podstata tohto textu je jasná:

- Všetci sme hrešili a preto máme hriech, ako učí aj Pavol, že „*všetci zhrešili a chyba im Božia sláva*“ (Rim 3,23). Ak by sa niekto tváril, že on nie je hriešnik, klame sám seba a robí luhárom aj Krista, ktorý hovorí, že aj za jeho hriechy zomrel na kríži.
- Kristus ale prišiel, aby z nás tieto hriechy sňal.
- Preto kto je v Kristovi, už viac nehreší – a ak stále hreší, potom nie je v Kristovi, potom Krista ešte nevidel a ani nepozná. A ak o sebe tvrdí, že je Kristov, tiež klame sám seba.

Otázka ostáva v povahe hriechu. V čom spočíva hriech? A čo znamená, že kresťan už nehreší?

Túto istú tému paralelne vysvetľuje Pavol v liste Efezanom: „*Aj vás, hoci ste boli mŕtvi pre svoje poklesky a hriechy,*”² *v ktorých ste kedysi žili podľa ducha tohoto sveta, podľa kniežata vzdušnej mocnosti, ducha, ktorý teraz pôsobí v neposlušných synoch.*”³ *Medzi nimi sme kedysi žili aj my všetci, keď sme podľa žiadostí svojho tela robili, čo chcelo telo a myseľ, a tak sme boli od prírody deťmi hnevu ako ostatní.*”⁴ *Ale Boh, bohatý na milosrdenstvo, pre svoju nesmiernu lásku, ktorou nás miluje,*”⁵ *hoci sme boli pre hriechy mŕtvi, oživil nás s Kristom - milosťou ste spasení -*”⁶ *a s ním nás vzkriesil a daroval nám miesto v nebi v Kristovi Ježišovi,*”⁷ *aby ukázal v budúcnosti nesmierne bohatstvo svojej milosti dobrotou voči nám v Kristovi Ježišovi.*”⁸ *Lebo spasení ste milosťou skrze vieru; a to nie je z vás, je to Boží dar:*”⁹ *nie zo skutkov, aby sa nik nevystatoval.*”¹⁰ *Veď sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi pre dobré skutky, ktoré pripravil Boh, aby sme ich konali“* (Ef 2,1-10). Opakuje presne to isté, čo Ján, ale pridáva zaujímavé vysvetlenie:

- Hriech znamená to, že konáme „*podľa žiadostí svojho tela (= starého človeka v nás), čo chcelo telo a myseľ*“.
- Ideme si proste svojou cestou, na vlastnú päsť, nezávisle od Boha, sami sebe sme si pánmi i bohmi a robíme to, čo sa nám pozdáva, na čo máme chuť, po čom sme svojim telom či myslou zatúžili.
- Kresťan je potom človek, ktorý tento hriech nekoná – aj Pavol u kresťanov v súvislosti s hriechom hovorí v minulom čase a vysvetľuje, že Kristus nás z neho svojou milosťou vzkriesil. Miesto hriechu kresťan koná „*dobré skutky, ktoré pripravil Boh, aby sme ich konali*“.
- Dobré, čiže Božie, v zmysle slov Krista „*Nik nie je dobrý, jedine Boh*“ (Mk 10,18) a preto jediné skutky, ktoré sú dobré, sú tie Božie, tie, ktoré Boh pripravil na vykonanie.

Toto veľmi dobre zodpovedá náuke Katechizmu, ktorá o ťažkom (smrteľnom) hriechu hovorí: „*Smrteľný hriech – vážnym prestúpením Božieho zákona – ničí v srdci človeka lásku. Odvracia človeka od Boha, ktorý je jeho posledným cieľom a jeho blaženosťou, a to tým, že človek dáva prednosť nejakému nižšiemu dobru pred Bohom*“ (KKC 1855). Tak to rozlišuje už Ján, keď píše: „*Je aj hriech, ktorý vedie k smrti; ... ale je aj hriech, ktorý nevedie k smrti*“ (1 Jn 5,16-17). Hriech, ktorý vedie k smrti, je teda hriech onej svojvoľnosti, keď namiesto Božích skutkov si robíme po

svojom to, čo nás napadne, čo nám vnukne naše „*telo a myseľ*“ a naše chůtky a telesné vášne. Kresťan je potom človek, ktorý sa rozhodol pridať k Cirkvi, k *eklesii*. Toto grécke slovo pôvodne označuje ľudí, ktorí sa zhromaždili za istým účelom, aby spoločne niečo podnikli. Cirkvev je *Božia ecclesia, eklesia tú Theú*, čiže ľudia, ktorí sa zhromaždili, aby spoločne vykonali Božie dielo.

Ostáva posledná otázka: Čo za dielo to je? A aj tu Písmo odpovedá: „*Vy ste Božia roľa a Božia stavba.*”¹⁰ *Podľa Božej milosti, ktorú som dostal, položil som ako múdry staviteľ základ a iný na ňom stavia. Ale každý nech si dáva pozor, ako na ňom stavia.*”¹¹ *Lebo nik nemôže položiť iný základ okrem toho, čo je už položený, a je ním Ježiš Kristus.*”¹² *Či niekto na tomto základe stavia zo zlata, striebra, drahých kameňov, dreva, sena či slamy,*”¹³ *dielo každého vyjde najavo. Ten deň to ukáže, lebo sa zjaví v ohni a oheň preskúša dielo každého, aké je“* (1 Kor 3,9-13), podobne píše aj Peter: „*Dajte sa vbudovať aj vy ako živé kamene do duchovného domu, do svätého kňazstva, aby ste prinášali duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista“* (1 Pt 2,5).

Je to teda príbeh emigrácie. *Tak, ako predkovia opúšťali Európu a odchádzali do Ameriky, aby si tam vybudovali nový domov, v ktorom budú bývať,* aj my ako kresťania opúšťame svet v zmysle jeho cieľov a predstáv a hodnôt, života, konania a správania a zhromažďujeme sa v Cirkvi, aby sme si spoločne postavili nový dom, Boží Dom, Nebeský Jeruzalem, náš nový domov a večný príbytok, ktorý sa Božou mocou stavia tu na zemi, aby raz bol v Nebi. Schádzame sa, aby sme postavili nie pomínutelnú stavbu, ale aby sme samých seba okresali do tvaru Božích kvádrov a spoločne sami zo seba budovali Boží Dom, Božiu Cirkvev, ktorá sama je touto stavbou a aby sme do nej, podľa Božej túžby „*aby boli všetci ľudia spasení a poznali pravdu*“ (1 Tim 2,4), vbudovali aj všetkých ostatných ľudí, ktorí ešte žijú vo svete v hriechu.

Toto znamená ono *nehrešiť*. Už viac nežijeme každý podľa seba. Ani nesledujeme každý svoj cieľ. Namiesto toho sme sa pridali k *Božej stavebnej parte*, k tým jediným opravdivým *slobodným murárom*, ktorými sú Boží budovatelia Božej Cirkvi, aby sme spolu v hlbokkej jednote a koordinácii ako dokonalý tím nie podľa svojich predstáv ale podľa Božích predstáv, podľa Božieho volania a pod Božím vedením (ktoré zaznieva v Písme, v náuke Učiteľského úradu Cirkvi a vo vnuknutiach a proroctvách Ducha) uprostred sveta spoločne stavali svoj nový dom, príbytok, v ktorom mienime žiť naveky.

Neznamená to, že v tom vždy budeme dokonalí, ani to, že v nás z času na čas nevzbĺknu vášne. Katechizmus o tom hovorí ako o *všednom hriechu*, ktorý je hriechom nedokonalosti: „*Všedný hriech spácha človek vtedy, keď v nezávažnej veci (materia levis) nezachová mieru predpísanú morálnym zákonom*“ (KKC 1862) a ktorý Ján klasifikuje ako *hriech, ktorý nevedie k smrti*. Prečo nevedie k smrti? *Je to ako na každej stavbe: Nie všetci robotníci sú rovnako zruční majstri, niektorí sú lepší, niektorí horší. Ale kým všetci spoločne stavajú podľa jedného plánu jednu stavbu a kým sa usilujú robiť ju čo najlepšie a aj sami sa snažia zlepšiť a učiť tomu, čo ešte nevedia, je všetko v poriadku.* Aj tu to platí rovnako:

- Kresťania sú ľudia, ktorí zasvätili svoj život spoločnému tímovému budovaniu Božej stavby, Cirkvi – a aj keď nie všetci to dokážu rovnako dobre a dokonale, snažia sa najlepšie ako vedia a pracujú na sebe, aby v tomto diele boli stále lepší a lepší.
- Ak tak ale nekonáme, potom sme ešte stále v hriechu, pretože ešte stále do *Božej stavebnej partie* nepatríme a stále uprednostňujeme seba pred Bohom a Božím Dielom, nie sme ešte jeho súčasť.